

## UITSPRAAK TEGEN IRISCOPIST

inzake

De heer J.C. V., therapeut, oorspronkelijk beklagde, C. a/d IJ. ;

contra

Mevrouw B., oorspronkelijk klagster, wonende te Rotterdam, in deze zaak domicilie gekozen hebbende ten kantore van haar gemachtigde Mr A. van Hemert, advocaat en procureur.

1. Bij schrijven, ontvangen d.d. 28 april 1998, heeft V. - tijdig - hoger beroep aangetekend tegen de uitspraak van de Raad van Toezicht, Alliantie van Natuurlijke Geneeswijzen ANG d.d. 14 april 1998. Van de zijde van B. is geen schriftelijke reactie ontvangen.

Voorafgaande aan de mondelinge behandeling heeft V. de ANG gevraagd om een uitgebreid medisch dossier van B.. Verder heeft V. op verzoek van het secretariaat van de ANG een opgave gedaan van de cursussen die hij heeft doorlopen onder vermelding van de daarbij behaalde certificaten.

De zaak is vervolgens door het Hof van Toezicht behandeld op de zitting van 1 december 1998.

Daarbij zijn verschenen partij V. in persoon en partij B. in persoon, bijgestaan door Mr A. van Hemert. Op verzoek van V. is tevens verschenen mevrouw W. Heyligers, voormalig voorzitter van het Gilde van Iriscopisten. Partijen hebben mede aan de hand van vragen van het Hof hun standpunten over en weer toegelicht. Op verzoek van V. is mevrouw Heyligers als deskundige gehoord. Het Hof heeft daarnaast kennis genomen van het dossier in eerste aanleg bestaande uit de stukken zoals weergegeven in de uitspraak van de Raad van Toezicht.

2. de standpunten van partijen in het hoger beroep

- standpunt therapeut V.

Het Hof heeft de brief van 28 april 1998 van V. waarin hij vraagt om "uitstel van de uitspraak", opgevat als beroep.

Dit mede gelet op de inhoud van die brief voor het overige, welke er op neer komt dat hij zich erover beklagt dat op zijn verweer door de Raad van Toezicht niet althans veel te weinig is ingegaan.

Desgevraagd heeft V. toegelicht wat de gronden zijn voor het beroep.

Volgens hem zijn eerder een aantal zaken onderbelicht gebleven die hem vrijpleiten en in dit hoger beroep het Hof alsnog zouden moeten overtuigen van de juistheid van zijn handelwijze en de toegepaste behandeling.

In dit verband voert V. aan dat B. voordat zij bij hem kwam al zeer langdurig onder doktersbehandeling was geweest met uiteindelijk de verdenking op de ziekte van Crohn.

Zij was echter slechts zes keer gedurende een periode van totaal zes weken bij hem onder behandeling geweest, zodat het effect daarvan niet duidelijk meetbaar kan zijn geweest.

B. is door hem iedere keer met de iriscoop gecontroleerd waaruit geen achteruitgang zou zijn gebleken. De medicijnen die hij B. heeft gegeven werken positief op de ziekte van Crohn, op welke ziekte evenwel stress een negatieve invloed heeft.

V. toont zich verder teleurgesteld over de klacht van B., wiens zoontje hij voorheen naar volle

tevredenheid had behandeld en hij heeft haar juist op dezelfde manier behandeld omdat hij wist van B.'s angst voor de haar in het ziekenhuis geadviseerde darmonderzoeken.

- het standpunt Mw. B.

B. verwijst naar de door haar bij de ANG ingediende klacht van 16 juni 1997. Zij handhaaft deze en kan zich volledig verenigen met de uitspraak van de Raad van Toezicht waarbij deze klacht gegrond is verklaard.

Aangevoerd wordt nog dat B. indertijd zeer angstig was voor de betreffende onderzoeken. Zij benadrukt dat zij zich volledig aan V. heeft overgegeven. Zij had met hem in het verleden goede ervaring opgedaan bij de behandeling van haar zoontje. De verdenking op de ziekte van Crohn is bij V. bekend (gemaakt).

Hij heeft geen onderzoek gedaan of anamnese afgenomen. B. voegt hier aan toe dat V. haar uitdrukkelijk heeft afgeraden om terug te gaan naar de reguliere geneeskunde. Gedurende de tijd dat zij onder behandeling van V. was, is zij veel afgevallen, had koorts en voelde een grote bal in haar buik.

Daarvan heeft V. haar gezegd dat er niets aan de hand was, haar evenmin doorgestuurd en haar ten aanzien van de geconstateerde bal in haar buik gezegd dat hij een volgende keer haar buik zou inzwachtelen.

Van het door V. in eerste aanleg genoemde twee-sporenbeleid dat hij zou volgen is in haar geval geen sprake geweest hetgeen, aldus B., het meest ernstige verwijt is dat V. gemaakt kan worden.

### 3. Het oordeel van het Hof

- B. is in november 1996 voor de eerste maal naar V. gegaan in verband met aanhoudende buikklachten, waarmee zij overigens al een aantal jaren regelmatig te kampen had.

- Het Hof begrijpt het verweer van V. aldus: Weliswaar was hij bekend met de door de huisarts en behandelend specialisten gestelde voorlopige diagnose van de ziekte van Crohn in relatie tot de buikklachten bij B., doch de ernst van die situatie toen, wordt door hem betwijfeld.

Met de behandeling van de ziekte van Crohn had hij eerder ervaring opgedaan en met succes. Zijn behandeling van B. was daar ook op gericht.

V. heeft in dit verband onder meer gesproken over een Propolis-achtig middel, in welk verband ter zitting ook is genoemd "homeopathische penicilline", dat naar zijn zeggen een veel gebruikt homeopatisch middel is dat slechts voedingssupplementen bevat.

De periode van behandeling is wekelijks geweest en eigener beweging beëindigd door B. met een laatste consult op, volgens V., 17 januari 1997 (volgens B. 14 januari 1997).

Gedurende die periode zegt V. niet te hebben waargenomen dat de toestand van B. achteruitging. Wekelijks onderzoek met de iriscoop zou dit evenmin hebben uitgewezen.

V. heeft ontkend dat hij in die periode koorts en/of gewichtsverlies heeft waargenomen.

Wel dat er op enig moment een zwelling zichtbaar en voelbaar was in de buik van B.. Volgens hem had dat ook een breuk kunnen zijn, terwijl hij desgevraagd heeft gezegd dat in geval van een abces, deze door een natuurgenezer in drie maanden kan worden genezen. Waarom B. uiteindelijk is weggebleven stelt V. niet te weten en kan hij evenmin beoordelen bij gebreke van een uitgebreid medisch dossier.

- Het verzoek van V. om kennis te nemen van het medisch dossier van B. is wat het Hof betreft buiten de orde.

Dergelijke stukken maken geen deel uit van de procedure-stukken. Ter discussie staat het handelen c.q. nalaten van V. in zijn kwaliteit van natuurgenezer c.q. iriscopist.

In dat kader beschikte V. evenmin over een medische dossier van B..

Bovendien staat genoegzaam vast dat B., nadat zij de laatste keer V. had bezocht, zich wederom onder behandeling heeft gesteld van een specialist van het St. Franciscus Ziekenhuis en toen direct moest worden opgenomen en daar wekenlang heeft verbleven en een operatie heeft moeten ondergaan waarbij een gedeelte van de dunne darm is verwijderd.

- Het Hof meent dat V. zeer ernstig moet worden aangerekend dat hij gedurende de periode van zijn behandeling B. niet op enig moment zelf heeft (terug)verwezen naar de huisarts of specialist.

- Zelfs al zou V. zoals hij stelt niet geweten hebben van verschijnselen als verdere gewichtsafname en koorts bij B., dan nog had V. haar in ieder geval onmiddellijk hebben moeten door- of terugverwijzen toen hij, naar hij erkent, de verdikking in de buik bij B. zelf constateerde, en welke ook zichtbaar was.

- Vast staat echter dat desondanks V. ook toen daar geen aanleiding toe heeft gezien, doch integendeel de behandeling wilde voortzetten en, naar hij erkent, het voornemen had om vanwege die verdikking de buik van B. bij een volgend bezoek "in te zwachtelen".

- Het Hof meent dat V. als therapeut daarmee op een volstrekt onverantwoorde en niet toelaatbare wijze de grenzen van zijn beroep ten opzichte van anderen, in het bijzonder die van medisch deskundigen, uit het oog heeft verloren en in dit geval aldus blijk gegeven heeft van een dermate grote onkunde als gevolg waarvan niet alleen bij B. het vertrouwen in natuurlijke geneeswijzen is weggenomen maar ook de natuurgeneeswijze in het algemeen is geschaad.

- Voor het Hof is de handelwijze c.q. het nalaten van V. des te meer onbegrijpelijk nu hij ook in hoger beroep heeft beweerd altijd een, wat hij noemt, "twee-sporenbeleid" te voeren, en dus het belang erkent c.q. onderkent om gedurende de behandeling steeds terug te (doen) koppelen naar de medisch deskundigen in casu huisarts en/of specialist.

- Het staat echter vast dat V. zich daar in dit geval niet aan gehouden heeft.

Immers, de enige reden waarom B. uiteindelijk zich wederom onder behandeling van specialisten heeft gesteld is dat zij zelf daartoe het besluit heeft genomen, mede ingegeven door haar steeds slechter wordende gezondheidstoestand en de zorgen die daaromtrent werden geuit door personen uit haar naaste omgeving, voor wie blijkbaar wel uiterlijk waarneembaar was dat het met B. steeds slechter ging.

- Gesteld noch gebleken is dat V. op enig moment zelfs maar heeft overwogen om B. naar haar arts of specialist terug te verwijzen.

Integendeel, V. heeft er ook tijdens het hoger beroep alleen maar blijk van gegeven dat hij nog steeds vindt dat hij B. juist heeft behandeld. Het feit dat hij de klacht van B. niet begrijpt en ook niet weet waarom zij na de laatste keer dat zij hem bezocht de daarop volgende week niet meer is teruggekomen, wijst erop dat hij evenmin van plan was om haar in dat stadium alsnog door of terug te verwijzen naar de huisarts of specialist.

- Blijkbaar heeft V. hierbij vertrouwd op het iriscopisch onderzoek dat hij iedere keer bij de wekelijkse bezoeken van B. uitvoerde en naar zijn zeggen geen verandering (lees: verslechtering) bij haar te zien gaf.

De verklaring echter van de door V. zelf voorgebrachte deskundige, mevrouw Heyligers, bevestigt naar het oordeel van het Hof alleen maar de onkunde waarvan V. in dit geval blijk heeft gegeven.

- Op vragen van een lid van het Hof, mevrouw Beck, heeft mevrouw Heyligers verklaard dat de ziekte van Crohn waarneembaar is in de iris en wel in de onderste sector van de maag- darm krause als een oplichtende vlek.

Verder heeft zij tegenover het Hof verklaard dat de verandering van een teken in het oog pas na ongeveer een jaar aantoonbaar is. Dit wekelijks herhalen van een iriscopisch onderzoek was om die reden nutteloos, in welk verband zij haar leermeester J. Korhuis aanhaalde. Niettemin heeft V. wekelijks een iriscopisch onderzoek gedaan bij B. om naar zijn zeggen zo verbeteringen of verslechtingen van haar constitutie waar te kunnen nemen, daar blijkbaar volledig op vertrouwt, echter naar het oordeel van het Hof volledig ten onrechte.

- Gelet op dit alles meent het Hof dat de Raad van Toezicht de door B. ingediende klacht terecht gegrond heeft verklaard.

Anders dan de Raad echter meent het Hof dat daarbij niet volstaan kan worden met schorsing, ook niet voor de daarbij maximaal toegestane periode.

Gezien de ernst van de V. te maken verwijten; met name het feit dat hij nog steeds volhoudt dat hem niets valt te verwijten en daarmee er dus blijk geeft geen enkel inzicht te hebben in de door hem bij de behandeling van B. gemaakte fouten, en gelet ook op een daarom te vrezen herhaling, meent het Hof dat zij alleen maar kan komen tot de zwaarst mogelijke sanctie namelijk ontzetting uit de bij de ANG aangesloten beroepsvereniging(en) waarvan V. lid is en met doorhaling in het register van therapeuten bij de ANG.

Daarnaast meent het Hof dat er alle aanleiding is om op grond van artikel 24 van het Tuchtreglement Alliantie Natuurlijke Geneeswijzen te bepalen dat de onderwerpelijke uitspraak wordt gepubliceerd in het ANG-bulletin.

#### UITSPRAAK

Het Hof verklaart de klacht gegrond en bevestigt in zoverre de uitspraak van de Raad van Toezicht van 14 april 1998. Het Hof legt daarbij de betrokken therapeut de straf op van ontzetting uit de bij de ANG aangesloten beroepsvereniging (en) waarvan hij lid is en met doorhaling in het register van therapeuten bij de ANG. Daarnaast bepaalt het Hof dat op grond van artikel 24 van het te hanteren Tuchtreglement Alliantie Natuurlijke Geneeswijzen de onderwerpelijke uitspraak gepubliceerd dient te worden in het ANG-bulletin.

In zoverre volgt vernietiging van de uitspraak van de Raad.